

нинішньої системи міжнародної безпеки. А отже, є нагальна потреба – системно дослідити цю вагому для світової спільноти проблему, напрацювати ефективні заходи для її розв’язання, що забезпечить стабільність і мир в умовах зростання міжнародної напруги[7, С. 3]

Список використаних джерел

1. Malik G. Bezpieczeństwo jako kategoria prawna. *Studenckie Zeszyty Naukowe*. 2018. Vol. XXI. № 39. S. 35-47. URL: <http://szn.umcs.pl>
2. Подковенко Т. Національна безпека України: аксіологічний та правовий аспекти. *Актуальні проблеми правознавства: Збірник наукових праць Юридичного факультету ЗУНУ*. 2021. Випуск 1 (25). С. 11-18.
3. Про національну безпеку України. Закон України від 21 червня 2018 року №2469-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2469-19#Text>
4. Мосейко А. Г. Національна безпека України як об’єкт публічного адміністрування. *Вісник ЛДУВС ім. Е. О. Дідоренка*. 2019. Вип. 2 (86). С. 42–52.

Ратушняк В.В.

ст. гр. ПД-13

Науковий керівник: к. е. н. доцент,

доцент кафедри безпеки та правоохоронної діяльності,

Західноукраїнський національний університет

Колесніков А.П.

ПРАВООХОРОННА ДІЯЛЬНІСТЬ І ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ

Правоохоронна діяльність — вид державної діяльності, яка здійснюється з метою охорони права спеціально уповноваженими органами шляхом застосування юридичних заходів впливу в суворій відповідності з законом і при неухильному дотриманні встановленого ним порядку.

Важливим аспектом правоохоронної діяльності є людина, її права, свободи й інтереси, які є першорядною цінністю суспільства. Конституція України закріпила якісно нову систему прав і свобод людини і громадянина, в яку включено відповідні положення міжнародно-правових актів, що безпосередньо стосуються прав громадянина та містять відповідні зобов'язання держав-учасниць щодо визнання, гарантування реалізації, а також охорони і захисту таких прав з боку держави та її інституцій.

Зокрема, до громадянських прав і свобод людини, які визнані основними, пріоритетними, належать такі права і свободи, як право на життя (ст. 27), право на повагу до своєї гідності (ст. 28), право на свободу та особисту недоторканість (ст. 29), право на недоторканість житла (ст. 30), таємницю листування, телефонних розмов, телеграфної та іншої кореспонденції (ст. 31), право на невтручання в особисте й сімейне життя (ст. 32) – ці та інші права, є обов'язковими для дотримання під час здійснення правоохоронної діяльності.

В Україні в інституційно-організаційному аспекті провідна роль у забезпеченні прав і свобод людини і громадянина належить Президентові України.

Особливістю політичних прав і свобод в Україні є те, що їх носіями, суб'єктами виступають лише громадяни України, а не всі особи, які проживають на її території. Хоча в Україні політичні права належать переважно громадянам, але деякі права (наприклад, свобода об'єднуватися в неполітичні організації) можуть використовуватися іноземцями та особами без громадянства.

Варто зазначити, що проблема реальності прав, свобод і законних інтересів має не лише правовий аспект. Вона пов'язана з економічним і політичним становищем суспільства, станом духовності.

Розглянувши права людини Україна взяла на себе обов'язок охороняти людину й суспільство від негативних проявів, соціальних відхилень. Саме для цього існує правоохоронна діяльність яка, посідає значне місце й постійно привертає увагу органів влади, політичних партій, засобів масової інформації, громадськості. Правовстановлюючі та правозабезпечувальні види правоохоронних дій уповноважені здійснювати, органи прокуратури, органи досудового слідства й дізнання, органи юстиції. Правовстановлюючі та правопримушувальні дії можуть здійснювати органи служби безпеки, податкової міліції та митні органи.

Потреба у визначенні правоохоронної діяльності виникла внаслідок того, що у Конституції України проголошено: Україна є “соціальна, правова” держава (ст. 1). Вона взяла на себе обов'язок охороняти людину і суспільство від негативних проявів, соціальних відхилень. Людину, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпеку проголошено найвищою соціальною цінністю (ст. 3). Отже, державні органи, що вирішують проблеми життєзабезпечення людини, мають дбати про її охорону та захист як найвищої соціальної цінності. Тому правоохоронна діяльність тісно пов'язана і повинна дотримуватись, поважати та забезпечувати права людини.

Основними напрямками діяльності правоохоронних органів із забезпечення реалізації, охорони та захисту основних прав людини є такі:

- захист та непорушність права на життя, здоров'я, інших їх особистих прав, свобод та законних інтересів;
- безпосередня охорона прав, свобод і законних інтересів громадян від неправомірних посягань;
- проведення необхідних заходів із виявлення та усунення можливих передумов порушення прав і свобод.

Структурно до системи правоохоронної діяльності належать такі напрями: а) діяльність із забезпечення охорони учасників кримінального

судочинства; б) діяльність органів прокуратури; в) діяльність із виявлення, запобігання та розслідування злочинів; г) діяльність із захисту державної безпеки, державного кордону й охорони правопорядку.

Соціальна цінність такої діяльності полягає в позитивному впливі на правову поведінку людини (груп людей) за допомогою використання дозволів, приписів, заборон або реалізації юридичної відповідальності. Діяльність уповноважених органів здатна позитивно впливати на людину, мотивувати її правомірний спосіб поведінки, застосовуючи до правопорушників правомірний примус. Тому протидія правоохоронній діяльності є небажаною, а в певних випадках, передбачених законом, неприпустимою. Осіб, які перешкоджають правомірній правоохоронній діяльності, може бути притягнуто до відповідальності.

Ознакою правоохоронної діяльності є процедурний характер діяльності. Вона вказує на те, що способи здійснення правоохоронної діяльності складаються зі спеціально встановлених юридичних процедур, таких як подання заяви про правопорушення або злочин, подання звернення, опитування, допит тощо.

Другою суттєвою ознакою правоохоронної діяльності визнають статусну (професійну) ознаку особи, яка є вповноваженим державою суб'єктом такої діяльності. Здійснювати заходи з охорони права, виявлення та розслідування злочинів, підтримання правопорядку має лише компетентна, фахово підготовлена, процесуально уповноважена державою посадова особа, на яку поширюються певні обмеження щодо сумісництва та суміщення з іншими видами діяльності (крім викладацької, наукової і творчої), одержання дарунків (пожертв) та ін.

Таким чином, правоохоронна діяльність є формою реалізації функцій держави, що має владний характер і полягає у захисті інтересів держави, безпеки суспільства, прав людини і свобод фізичних та юридичних осіб шляхом застосування примусових заходів спеціально уповноваженими

державою органами та службовими особами у регламентованих законодавством процедурних межах і процесуальному порядку.

Список використаної літератури

1. Колодій А.М., Олійник А.Ю. Права людини і громадянина в Україні: Навч. посіб. К.: Юрінком Інтер, 2004. - 336 с.
2. Конституційне право України: підручник / В.Ф. Погорілко, В.Л. Федоренко. 2-ге вид., переробл. К.: Прав. єдність, 2010. 432 с.
3. Кириченко Ю.В. Актуальні проблеми конституційно-правового регулювання прав, свобод та обов'язків людини і громадянина в Україні в контексті європейського досвіду. Монографія. Київ : Центр учбової літератури, 2017. 538 с.
4. Майданник О.О. Конституційне право України: Навч. посіб. К. : Алерта, 2011. 380 с.

Ронська О.Г.

*к.е.н, доцент кафедри безпеки та правоохоронної діяльності,
Західноукраїнський національний університет*

Ронський В.О.

ст. гр ПРт-11

Західноукраїнський національний університет

ФОРМУВАННЯ ПОЛІТИКИ ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ НА ПІДПРИЄМСТВІ ЯК ОСНОВНОГО СПОСОБУ ПРОТИДІЇ ВНУТРІШНІМ ЗАГРОЗАМ

Сучасний етап розвитку суспільства характеризується зростаючою роллю інформаційної сфери, що представляє собою сукупність інформації, інформаційної інфраструктури, суб'єктів, здійснюють збір, формування, розповсюдження і використання інформації, а також системи регулювання виникаючих при цьому суспільних відносин.